Рік II. ч. 55. ... 14. березня 1941. Ціна 30 сот.

КРАКІВСЬКІ ВІСТІ

Щоденник, виходить кожного дня крім неділь і свят

АДМІНІСТРАЦІЯ: Краків, Райхсштрассе 34. Тел. 230-39
РЕДАКЦІЯ: Краків, Ожешкової 7. — Тел. 101-81

„Krakauer Nachrichten" — Tageszeitung.
Administration: Reichsstrasse 34.
Schriftleitung: Orzeszkowagasse 7.

ПЕРЕДПЛАТА в краю і закордоном.
місячно . . . . . . 6 зол.
Курс 1 нім. марки — 2 зол.
5 чеських корон — 1 зол.

Фірер у Лінцу

ЛІНЦ, 13. III. — У середу вечером коло 21-ої години Фірер зовсім несподівано прибув до Лінцу, щоби взяти участь у святкуванні третіх роковин визволення Остмарку (Австрії).

Згадане свято уладила націонал-соціялістична партія округи Обердонав. Величезну салю на південному двірці в Лінцу виповнило 40.000 мешканців Лінцу. На кілька мінут перед закінченням тієї маніфестації вірности Фірерові, ґавляйтер Айґрубер заявив: „Фірер обіцяв мені приїхати сьогодні вечером до Лінцу й бути на нашому святі. За хвилинку можемо очікувати Фірера". Ще не прогомоніли ті слова, а вже залунали перші такти святочного маршу й серед величезного захоплення Фірер явився на салі.

Опис свята і зміст промови, що її виголосив Фірер, подамо завтра.

Понад 2 міліони тон пішло на дно

БЕРЛІН, 13. III. — Головне Командування Німецьких Збройних Сил подає:

Торговельна війна проти Англії підчас чотирьох зимових місяців — від листопада 1940 р. до лютого 1941 р. включно — скінчилася поважним успіхом. Ворог утратив у тому часі 2,037.000 тон містоти торговельного тонажу, з чого 1,524.000 затопила воєнна маринарка і 513.000 тон летунство. Крім того летунство важко ушкодило 175 ворожих торговельних кораблів при допомозі бомб. Згадані числа не обіймають ворожих втрат від вибуху мін.

Підчас останньої ночі ескадри боєвих літаків заатакували промислові обекти на терені Бірмінґгем і порти та доки в Лондоні і Савтгемптоні, які обкидали успішно бомбами. Один із стежних літаків бомбардував більший торговельний корабель, що плив під конвоєм недалеко побережжя північної Шотляндії; корабель, поцілений бомбами, унерухомлено. В день виконано успішні атаки на летовища в полудневій Англії і на доки в Портсмавті. Далекострільна артилерія обстрілювала ворожі воєнні одиниці в каналі.

На Середземному морі ескадри німецького летунства обкидали важкими бомбами військові обекти на острові Мальті. Крім того з успіхом заатаковано валки англійських таборів у північній Африці.

Ворог скинув минулої ночі розривні й запальні бомби на кілька місцевостей в терені північної Німеччини. Поза невеличкими матеріяльними шкодами, згинуло кілька цивільних осіб і кілька було ранених.

Від 6. до 11. березня ц. р. утратив ворог 11 літаків, з чого 4 в повітряних боях. Два літаки зістрілила протилетунська артилерія, один артилерія маринарки. Чотири літаки знищено на землі. Крім того треба числитися зі знищенням кількох інших літаків на землі підчас атак німецьких літаків. У тому самому часі німецькі втрати сягають 9 літаків.

———o———

Успіхи італійців під Кереном

РИМ, 13. III. — Головне Командування Італійської Армії подає:

На грецькому фронті італійці відбили ворожу атаку в районі Воюсси. Ворог потерпів поважні втрати. Італійці взяли полонених і здобули зброю.

Ескадри італійського летунства постійно атакували вчора й вночі ворожі бази засоблення, військові укріплення і становища батерії артилерії та відділи ворожих військ. Італійці зістрілили у летунських боях два ворожі літаки. Два італійські літаки не вернулися до своїх баз.

Вночі з 10. на 11. III. літаки німецького летунського корпусу бомбардували кватири британських військ і вантажники.

Вночі з 10. на 11. III. ворог налітав на Триполіс, але не спричинив ніяких жертв, тільки незначні матеріяльні шкоди.

На Еґейському Морі ворожі літаки заатакували італійські летунські бази на острові Родос. Вони ранили одну особу і спричинили незначні матеріяльні шкоди.

У Східній Африці італійські відділи заатакували ворожі становища біля Керену, опісля зайняли їх і примусили ворожий ґарнізон до втечі.

Італійські літаки бомбардували розривними бомбами ворожі війська у Сомалі. Вони спричинили більші пожежі.

Ворожі літаки обкинули бомбами кілька місцевостей в Еритреї, але не спричинили ніяких шкід, щоб їх варто згадати.

———o———

Сіям дякує князеві Коноє

ТОКІО, 13. III. — З звязку зі щасливим висліддом мирного посередництва Японії у сіямсько-індокитайському спорі, голова сіямського уряду Сонґрам переслав голові японського уряду кн. Коноє телеґраму з висловами вдячности сіямського народу за зусилля Японії. Премієр Сонґрам заявив у тій телеґрамі, що Сіям ніколи не забуде Японії великої дружньої прислуги.

Англія втратила досі 43 контрторпедовці

БЕРЛІН, 13. III. — Англійська адміралтія призналася досі до втрати 41 контрторпедовців. Вчисляючи до цього два контрторпедовці, затоплені 7. III., до чого англійська адміралтія ще не призналася, число затоплених англійських контрторпедовців підвищено до 43 одиниць.

———o———

Розбитки серед польської маси

Краків, 13. березня 1941.

Багато пишемо й говоримо про обовязок мерщій затерти сліди польонізаторської роботи на українських територіях, що ввійшли до Ген. Ґубернаторства, і справді вся енерґія української організації звернена в тому напрямку. Вправді вряди-годи згадуємо і про розпорошені українські острівці серед польського моря, а проте вони стоять немов на задному пляні. Не всюди вдалося зорганізувати Українські Допомогові Комітети, деякі з них обєднували надто малу скількість українців на місці й треба було створити для них Делеґатури УДК. Але не можна теж спочити на лаврах з моментом, коли якийсь такий український острівець на польській етнографічній території дістав власний організаційний осередок. Залишається ще відкритою — нераз дуже складною — проблема, як відзискати для нації одиниці й родини, що за 20 літ розгубились серед польського моря і фізично і духово.

Просимо зважити, що польський уряд відразу признав каліський, конінський та нешавський повіти, як найкращі для місії польонізації всіх тих українців, що діталися туди не по своїй волі: або внаслідок історичних подій із рр. 1917—20, або потім, уже в звязку з польською національною політикою. У Щипюрні, Стшалкові й Каліші були величезні табори українських полонених та військових і політичних інтернованих. Військовики колишньої армії УНР, учителі, яким Польща не дозволила працювати на рідній землі, врешті урядовці, дисциплінарно перенесені на захід, усі вони складались разом на тисячі українців на терені згаданих повітів. У самому Стшалкові, де панували жахливі санітарні умовини в таборі, вимерло ок. 5.000 українців.

Усі ж живі недобитки - наддніпрянці (спершу було їх ок. 40.000) та засланці-галичани стали предметом систематичної польонізації. Напр. наддніпрянцям, що жили на нансенівські пашпорти (та тимбільше, поки ще тих пашпортів не мали), не вільно було виїздити до східних воєвідств, себто на західньо-українські землі. Тому, роками перебуваючи примусово серед самих поляків, женилися з польками, при чому підлягали отвертому натискові: або перед вінчанням самому змінити обряд, або підписати в польському парохіяльному уряді заяву, що діти з того подружжя будуть хрещені у римо-католицькому обряді. І коли навіть батько залишався у душі українцем, проте з жінкою та оточенням говорив по-польськи, з українським світом утримував дуже кволі звязки й — діставши дітей — став головою польської родини. Всеодно польське оточення ставилось до нього ворожо, як до чужинецького зайди, дарма, що він опинився тут чейже не зі своєї волі.

Подібна доля була вчителів і вчительок із Галичини, які дістали на польському заході посаду, що її не могли роками діждатися на українському сході. Само польське

населення приймало такі вчительські сили в найбільшим недовірям та при першому прояві назверхнього українства на такого вчителя чи вчительку йшли доноси до адміністраційної й шкільної влади, що — мовляв — виховник(-ця) польських дітей дозволяє собі на такий „протидержавний“ акт, як передплата української ґазети. Таких учителів або дисциплінарно карали, або переносили з місця на місце, на кожному кроці шикануючи. Хто не мав ніяких звязків, щоб ужити перед польською владою у воєвідстві чи у Варшаві особистої протекції, той найкраще робив, коли (якщо міг) кидав державну посаду та вертався у рідні своясі — господарити на 2-ох морґах, чи сидіти на ласкавому хлібі у рідні на селі, поки не здобув собі нового, грошево мізерного, пристановища в приватній українській мережі.

Нині найактуальніша проблема: навчити по-українськи читати й писати та поволи й думати дітей з мішаних подруж, що повстали внаслідок примусового побуту українських розбитків серед польського моря. З упадком польської держави українські половини мішаних подруж стали сміливіші, а чимало польок, жінок українців, раптом почали отверто підкреслювати українську національність свого чоловіка, якщо й самим не признаватись до українства. І тому діти, виховувані досі виключно в польському дусі, можуть лекше вернутись до української нації. Тільки треба зорґанізовано дбати за це. Ясна річ — перше слово має український батько чи українська мати, чи вони хотять впливати на формування душі й світогляду своїх дітей, чи мають стільки сильної волі й значіння у власній родині, щоб виявляти цей вплив. Позатим мусять знати про таких розпорошених розбитків найближчі УДК й Делеґатури. Не відштовхувати, а притягати — ось девіза у нашій тактиці в цій делікатній справі! Втягати до українських світлиць, давати в руку український часопис, українську книжку, тримати товариський, чи бодай листовний звязок з отими розбитками.

Від одного з наших читачів, п. А. П-го з Коніна, дістаємо листа, в якому він радіє явищем повороту до рідного пня багато майже вже втрачених українських душ. Дбаймо про те, щоб ті, які колись носили український однострій, та їхні діти не підсилили собою чужої нації.

На східні теми

СИРІЯ НА ОВИДІ

Телеґраф приніс відомості, що в цілій Сирії вибух неспокій, що при його втихомируванні є забиті, ранені та багато арештованих. Безпосередньою причиною заворушень є апровізаційні трудноці, на тлі яких англійські аґенти намагаються роздути анархію, та в якомусь її моменті знайти оправдання для окупування цілої країни.

Закулісовою підготовою цієї акції була остання подорож мін. Ідена до Анкари, де він запропонував Туреччині зворот відібраної їй в 1918 р. Сирії, але після закінчення війни. Воно звязало б міцніше Туреччину з Англією, створило б безпосереднє сполучення поміж Єгиптом і Туреччиною та дало би можливість перемаршу англійських військ. Однак Туреччина жадає або негайно віддати їй Сирію, або скласти урочисте письменне приречення, чого англійська дипльоматія покищо не хоче зробити таки з уваги на недавню союзницю Францію, під мандатом якої знаходиться Сирія.

Не брак хіба в Туреччині й тверезих голов, які памятають, скільки клопотів мала стара Туреччина з сирійською провінцією, цією релігійно-національною шахівницею Близького Сходу.

Сирія — „вавилонська вежа“, країна з давніми центрами старої сирійської культури, має 155.000 км. км. території з 3,130.100 мешканців арабів, друзів, вірмен, курдів, жидів, греків, з панівною в більшості арабською мовою. Однак під релігійним оглядом Сирія при магометанській більшості має коло 25% християн-арабів, що створює гострі релігійні тертя.

Після прогнаної Туреччини в 1918 р., Англія відібрала цю провінцію від Туреччини та створила королівство, на престолі якого посадила Фейсаля з родини Хашемітів, що старанно помагало англійцям опанувати арабський півострів у війні 1914—1918 рр.

У 1921 р. англійці вигнали короля Фейсаля, бо мусіли „відступити“ Сирію своїй союзниці Франції, якій в 1922 р. Ліґа Народів підтвердила мандат над Сирією.

Вкороткі по перебранні мандату французи переконались, що антаґонізми та расові, політичні, господарські і релігійні антипатії є занадто великі, аби можна було правити Сирією „en bloc“.

Цілком европейський Бейрут, який веде великі експортові інтереси на модерний взір, та середньовічно-фанатичний Дамаск, з пасією рахувати волосся в бороді ен-Набі (пророка). Араби, які ненавидять турків, турки, які погорджують арабами, туркмени, воюючі з курдами, черкеси з туркменами й курдами. Всі разом скреготчуть зубами на вірмен і жидів та бояться европейців, які не довіряють нікому з місцевих народів. Сунніти ненавидять перських шиїтів, а годяться з ними у своїй ненависті до „звеличників чорта“ — друзів, християни, найменше семи обрядів, рівнож в ненайліпших відносинах поміж собою, та у ворожнечі з трьома обрядами аль-Ісляму. Жидів ненавидять усі, але вони мають в погорді всі інші релігії.

Сирійське побережжя живе зовсм життям заходу: банки, бюра, фабрики, крамниці, кіна, трамваї, самоходи, школи, дансінґи, — східня Сирія не далеко відійшла від часів Авраама й Ісаака.

Не дивно, що Франція була змушена створити на невеликій території Сирії, аж чотири „незалежні“ держави. Справедливість каже признати, що Франція з великим накладом праці старалася завести лад у краю та спокій поміж розсвареними племенами. Країну поділили на можливо суцільні державні орґанізми: Сирію, Лібанон, Латакію і Країну Друзів, та в 1936 році приобіцяли цілій країні незалежність на взір Іраку, з принаттям до Ліґи Народів після трьохлітнього пробного часу.

Мандат над Сирією створював Франції великі клопоти, тому й не брак було голосів у політичному французькому світі про зречення з мандату в користь Ліґи Націй. Говорилось про це навіть ненадовго перед вибухом цієї війни.

В 1939 році як ціну за союз з Туреччиною Франція віддає Туреччині північнозахідний клаптик країни, т. зв. санджак Александретти.

Війна 1939 року визначує велике завдання Сирії. Західні великодержави творять там армію ґенерала Вейґана, яка мала рішати „долю“ держав осі на сході. Але перемога на заході німецької армії й капітуляція Франції розтопили, як сніг на сонці, армію Вейґана, франко-англійський союз. Тепер Великобританія має замір видерти знеможеній Франції її сирійський мандат, щоб самій формувати новий східній фронт проти держав осі.

Заворушення в Сирії — це перші симптоми монтажу цього фронту, в якій не останню ролю відгравати ме „союзний“ Ірак. Як подають пресові звістки, уряд Іраку (фактичний англійський мандат) „згодився“ на перехід англійських військ через його територію.

Зосереджене англійське військо на сирійсько-палестинському кордоні на т. зв. „лінії Ідена“, чекає на рішення Туреччини, якої невтральність є спокована. Але, очевидно, англійці зазнали вже чимало несподіванок у цій війні, тому й на Близькому Сході можуть стрінутися з ними. **Л. Л.**

АНҐЛІЙЦІ ВТРАТИЛИ 9 ПРИБЕРЕЖНИХ КОРАБЛІВ

БЕРЛІН, 13. III. — Англійська адміралія повідомила, що внєсі під неділю затонули два прибережні вартові кораблі „Ремільо“ і „Коддерс“. Разом із тими двома кораблями англійська фльота втратила впродовж останніх трьох тижнів 9 одиниць тільки зі складу самих легких боєвих кораблів. Теба сказати, що в цьому часі затонув англійський корабель „Гантлі“ з 75 людьми залоги, стежний корабель „Ормонд“ і один міноносець, що його назви ще не устійнили, а який 5. III. буквально розірвала бомба важкого калібру. В усіх тих випадках погибло багато англійських старшин і моряків.

ФЛЯМАНДЦІ ПРОТИ МІЖНАРОДНЬОГО КАПІТАЛІЗМУ

БРІССЕЛЬ, 13. III. — Провідник фляманської націоналістичної партії Стаф де Клерек виголосив промову на зібранні в Бридж. Він напятнував гостро міжнародній капіталізм, протиставляючи йому національний соціялізм, що спирається на праці. Він висловив свій подив для німецької військової адміністрації в Бельгії, що, не зважаючи на опір частини урядництва, працює невтомно над заспокоєнням усіх життєвих справ на цьому просторі.

Спокій та довіря

(Від нашого кореспондента)

Берлін, у березні 1941.

Німецький громадянин з помітним вдоволенням оглядає на екранах кін преґарні знимки з вмаршу німецьких військ до Болгарії: подивляє велитенську працю своїх піонірів при будові могутніх мостів через Дунай, уважно слідкує за довгими залізничними транспортами всіх родів збройної сили через Румунію; оплескує ґрупу болгарських школярів, які з портретом німецького Фірера в руках, вийшли назустріч змоторизованим німецьким військовим кольонам, врешті спонтанно реаґує на тверде запевнення фільмового спікера, „що німецька армія з фантастичною прецизією виконує всі завдання на доручених її охороні територіях. Вмарш німецьких військ до Болгарії творить усе ще головну тему загальних розмов берлінців. Проте кожному відомо, що та подія це лише вступ до великих подій, яких очікують загально, покликуючись найчастіше на недавню заяву Фірера та на деякі політично-мілітарні зосередження під сучасну хвилину на сході.

Одним із цих симптомів є розголос, роблений в останніх днях світовою пропаґандою довкруг справ Сходу взагалі та зокрема довкола одної з південно-східніх держав — Юґославії.

Юґославія — типова балканська держава, яка єдина має спільний кордон з Німеччиною та розмірно найкращі дороги на схід і до Греції, вже сама собою мусіла ставати на одному з перших місць завсіди тоді, коли виринали справи Балкану. Ще актуальнішими стали її проблеми після того, як над Болгарією замаяли прапори німецької армії. Великі пресові агенції та радіовисильні розпустили на тему того краю цілу низку поголосок і сплетень. А всетаки загальна опінія, не зважаючи на всі свої зусилля, не вміла собі пояснити недавньої візити юґославянських державних мужів у канцл. Гітлера на Берґгофі. Аж ось тепер уошинґтонський кореспондент мадярського часопису „Мадяроршаґ" перетелеграфував повідомлення, яке багато вияснило й викликало загальне зацікавлення. Оце, як відомо всім з телеграфних звісток, того таки дня, коли Цветковіч і Марковіч, юґославянські державні мужі, склали візиту на Берґгофі, хотів президент Рузвелт накинути юґославянському урядові приречення допомоги. Юґославянського посла в Уошинґтоні Фотіча нагло закликали, без недискреції, телефоном, явитися в пізніх вечірних годинах у приватному помешканні державного підсекретаря Уелса. Там доручили йому особистий лист Рузвелта, в якому президент ще раз виразно підчеркнув охоту поінформувати реґента Павла та юґославянський уряд про конечність перешкоди кожному дальшому успіхові держав оси в дипльоматичній ділянці.

Наведена вістка, живо коментована цілою німецькою пресою, викликала багато розмов і висновків. Німецькі публіцисти й політики звертають досить влучно й не без іронії увагу, що висилання листів і послань у вирішних фазах европейської політики до державних мужів, стало вже звичкою американського президента. Німецькі політики перестерігають світ і опінію перед дивною пристрастю того президента утотожнювати **американську політику зі справами Англії.** Американська офіційна політика перейшла межі дефензиви, перекреслила доктрину Монро (Америка американцям) і стала на позиціях отвертої сторонничости та вмішання в европейські справи. Закон про допомогу Англії поставив лиш крапку над «і».

Німецька опінія, розглядаючи ці всі факти, очікує спокійно розвитку подій, та має певність, що Фірер не дозволить Америці вмішуватися в справи держав, які лежать на Балкані й мають спільні кордони з Німеччиною. Німецька опінія дуже спокійно зареаґувала на вістку про постанову американського сенату. Вона знає, що її політики заздалегідь передбачили крок Америки й відповідно до нього підготовили себе і все те, чим як державні мужі розпоряджають. Ніщо не може вже тепер заскочити німецької опінії, без огляду на те, як вона реаґує на поодинокі фази й фраґменти війни. Коли-ж її сьогодні спеціяльно сильно цікавлять проблеми над Дунаєм і на схід від Дунаю, коли її не тривожать ніякі американські листи ні інші ноти, то це доказ, що ситуація Німеччини в Юґославії, на Балкані й усюди інде виглядає покищо так, як виглядала в цю пору минулого року, коли Німеччина готовилася до перемоги на заході й довела її до бажаного й передбаченого згори кінця. **КТВ.**

——o——

Що пише еспанець про Гамбурґ

МАДРИД, 13. III. — Берлінський кореспондент еспанського щоденника „АБЦ" описує свою подорож до Гамбурґа. Англійці поширюють такі вістки немов Гамбурґ сьогодні представляє одні звалища й руманища. Еспанський звітовик спеціяльно шукав знищених будинків, але навіть не міг віднайти ушкоджень. Щоправда, можна би здогадуватися, що німці направили всі шкоди впродовж двох місяців, коли англійці не переводили ніяких летунських атак на територію Німеччини. Але це виключене, бо мідяні дахи вкриті старою патиною. Її не можна штучно відновляти.

БОГДАН ЛЕПКИЙ 40)

Крутіж

(Історичні малюнки з часів гетьмана Виговського).

Старечий голос зразу дрижав, — мов птах крилами бив, зриваючися до лету. Але з кожною фразою могутнів, кріпшав, набірав сили, наче б пригадував собі, яким був давніше.

Помело зразу також несміливо пальцями по струнах водив, не знаючи голосу співака. Але за хвилину вони познайомилися, зрозуміли себе і, наче два добрі приятелі, мандрували в недавнє минуле, таке дороге для них і таке величне, хоч грізне і криваве.

Товариство, як заворожене сиділо.

Молодь живим вінком обступила старих. Забулося, що перед хвилиною було. Пісня минулої слави чарівним омофором теперішнє лихо прикрила.

Ще кілька слів, ще кілька ударів по струнах і тихо стало. Тільки чути було, як ліс тривожно шумів і як річка хвилями журилась.

„Гарно було!" — зідхав, колихаючи головою, найстарший із селян. — „Ще й як гарно було, хоч життя нераз висіло на волосочку. Та що нам життя! Більш разу не вмреш... А тепер що?"

„Колись ми", — нарікав другий, — „слави лицарської добували, про наші діла сліпці пісень складали, а нині?"

„Нині ми, як харцизи, з колами у ровах засідаємо".

„Ой, притяли нам крила, притяли! І самі не літають і нам не дають, мов задурманені крутимося, не знаючи, що зі собою діяти".

„Що? Шукай собі, як не глибокої води, то високої гилі, бо навіть гідної рушниці не маєш, щоб по козацьки вмерти".

Балакали. Видно було, що пісня їм до душі дібралась. Тому й нарікали на свою нікчемну долю.

Аж нараз найстарший з них гукнув:

„Тю, на наші дурні голови! Залишім жалі бабам, а самі до шабель! Чого ми тут досидимося, браття? Підем же з отсим товариством. Друге таке не пригодиться скоро, а може й ніколи".

„Підемо! Та пособимо їм у доброму ділі".

„Не дамо Богданової доньки ворогам на поталу!"

І трьох колишніх козаків зірвалося на рівні ноги, як три ворони, що засиділися були на скилах.

„І справді, чому б то нам не йти? Діти нам у колисках не плачуть, а жінок ніхто не вкраде, бо старі".

І звертаючись до Босаковського додали:

„Не дивись, що ми старі, за те від молодих певніші. Підемо!"

XIII.

Селяни дорогу знали, як свій власний карман.

Без їх проводу не легко було б нашій валці перебратися крізь болота, розкислі в осінню негоду, крізь ріки, що порозливалися широко та крізь ліси й хащі, по яких тільки вовки та лисиці безпечно й певно ходили.

Вони знали і кожний брід, кожну греблю, кожний діравий місток. Знали також, до якої коршми можна на попас поступити, а яку треба здалеку оминати, бо там усякий непевний народ з коршмарем у спілці на подорожних зморляється. Не один несвідомий того, не тільки коней та грошей позбувся, але й життя утратив.

Бо що тепер забити чоловіка?

(Далі буде).

З голосів преси

Бомби на Англію

„Фелькішер Беобахтер" подає такий цікавий опис свого воєнного кореспондента Г. Зайделя з налету на Англію:

»У низькому леті гуде літак над англійською землею. Переполох і жах панують на шосах, у містах і селах, коли люди пізнають у машині, що нагло виринає з хмар, — німецький літак. Люди тікають до хат, шофери залишають свої авта на дорозі й ховаються в ровах. Ми перелетіли над шести летовищами та обстріляли поставлені там літаки, заки взагалі схаменулася протилетунська артилерія і почала більш небезпечно стріляти. Один літак, що саме розкотився до вилету, діставши серію стрілен, перехилюється набік і перекидується потороощений праворуч.

Залізничий шлях там удолині веде хіба до фабрики, яку шукаємо. Іде про фабрику важливих складових частин для летунських моторів коло Нюарку. Дійсно, ось вона, віддалена всього на 1 кільометр від летовища. Кожний вояк залоги поручника Кноута є на свойому становищі. Тепер головне завдання, добре ціляти бомбами. Летун . керманич натискає вділ тяжко навантажену машину »Ге 111« і низьким летом перелітає над фабрикою. Чотири бомби, перекидаючись у повітрі вилітають з бомбового резервуару і вдаряють у фабричні галі.

Новий підлет! Тепер тяжкими бомбами! Одна трапляє у залізничє уладження. На фабричному терені панує нервова гарячка. Багато сотень робітників тікає у переполосі з будинків та намагається добігти до сховів. Протилетунська артилерія бє в небо чарівним дощем різнокольорових світляних стрілен. Заглухливо торохтять в літаку скорострили, ціляючи своїми серіями у стоянки протилетунської артилерії. Посеред цього вбивчого вогню наважується поручник на третій підлет. Вартовий на вигляднім помості має світлити ділання бомб.

Це щось несамовите як ці бомби діяли. Із чотирьох скинених спершу бомб, розірвалася друга майже в самому осередку фабричної площі. Обі останні розвалили до тла дві великі фабричні галі у західній частині й ушкодили третю. Понура плутанина сталевих траверзів здіймається вгору. Із двох величезних фабричних галь залишилися тільки фундаменти.

Радісний настрій панує на літаку, коли залога вже зблизька і виразно бачить висліди налету. Втім шарудить щось кількакратно грізно у літаку. Протилетунська артилерія робиться небезпечна. Отже у хмари і геть звідсіля«.

Відповідь Америці

Про заповіджену подорож японського міністра закорд. справ Матсуоки до Берліна й Риму, пише римський кореспондент „Ноєс Вінер Тагблят", що Матсуока прибуде до Риму між 3—7 квітня на трьохденний побут.

»Італійська преса підкреслює при тому, що від часу договору в Портсмаут (російсько-японський мир 1905 р. — Ред.), Матсуока є першим міністром закорд. справ, що відвідує Европу... Часопис «Трібуна» ставить становище Японії у причиновий звязок зі становищем Америки. Пакт трьох великодержав випередив пляни Рузвелта і встановив засаду, що вступлення Америки у війну, автоматично мусить викликати такий же крок Японії. В такому випадку, нова світова війна прийняла6 ще яркіші обриси боротьби бідних народів з багатими. Зрештою, — кінчить часопис — Америка промовила, а внедовзі скаже своє слово Японія. В цьому саме причина подорожі Матсуоки до Берліна та Риму«.

Той самий часопис реферує на основі шведських звідомлень з Лондону, що в англійських колах зробила подорож Матсуоки дуже сильне враження. Англійське інформаційне бюро Ройтера пробувало спочатку цю вістку дементувати, але скоро прийшло з Токіо офіційне потвердження.

„Дойче Альґемайне Цайтунґ" довідується в Токіо, що:

»Матсуока виїде з Токіо пізним вечором 12. березня і сяде на трансібірську залізницю 17. березня в Манджулі. Йому товаришитиме директор закорд. міністерства Сакамото, що керує европейським та азійським відділом м-ва, вісім інших міністерських урядовців, по одному делегатові воєнного і морського міністерства та врешті спеціяльний кореспондент урядової телеграфічної агенції «Домеї». Речинець повороту Матсуоки до Японії ще не устійнено, бо все залежатиме від часу тривання переговорів. Все ж таки найскоріший, можливий речинець повороту — це друга половина квітня«.

„Фелькішер Беобахтер" пригадує при цій нагоді слова з парляментарної промови Матсуоки, які зовсім вияснюють теперішню тактику Японії. Матсуока сказав 21. січня ц. р.:

»Злучені Держави шукають, здається, свою східню лінію оборони в середній частині Атлянтійського Океану, а свою західню — у східній частині Тихого Океану.

Доки Злучені Держави триматимуться політики, що Китай є першою лінією їхньої оборони у східній частині Тихого Океану, так довго оставатиме мрією розвиток приязних взаємин між Америкою та Японією«.

І врешті:

»Мушу з притиском підкреслити, що японці не є народом, який попросту, щоби вимннути війну, від неї відмовляються. Метою пакту трьох є забезпечення миру внутрі великих, здорових життєвих просторів«.

Інші німецькі часописи повторяють вістку, що Матсуока переговорюватиме також по дорозі у Москві

—o—

тютюн і овочі, а з Німеччини промислові вироби, головно рільниче приладдя. Сьогодні ці торговельні взаємини зміцнилися ще більше.

ВЕСНЯНА ЗАСІВНА АКЦІЯ НЕ ВГАВАЄ.

В справі особистої провірки акції весняних засівів обїздить президент уряду для виживлення і сіль. господарства, Кернер, всі області Генерал-Губернаторства. Всюди стверджено належну підготову в доставі насінь і навозів та підготову до праць на ріллі. Поважну увагу звертають усюди на добір і чищення насінь до засіву. Кооперативи помагають хліборобам у закупах рільного приладдя. Президент Кернер ствердив у своїх поїздках, що плян весняних засівів виконують якслід також на українських землях Генерал-Губернаторства.

НІМЕЦЬКІ ЯРМАРКИ В 1941 Р.

Німецькі ярмарки, які — не зважаючи на війну — не тільки вдержалися на давньому рівні, але в 1941 р. виказують ще й поважну тенденцію зросту, дають направду переконливий доказ на те, що господарські основи Німеччини непорушні. Це видимий знак незмінної сили продуктивности, господарського оптимізму та передусім промислово-торговельних та взагалі творчих сил німецького народу. Поважніші господарсько-торговельні імпрези Німеччини, що їх вже устійнено на 1941 рік, можна б так схарактеризувати:

Державний ярмарок у Ляйпціґу вже тільки що успішно закінчився. **Весняний ярмарок у Відні** триває до 16. березня. В порівнянні з попереднім ярмарком у Відні, цьогорічний має особливо сильно заступлений сільсько-господарський відділ, передусім призначений для південно-европейських держав. Збільшений також перегляд мистецьких творів німецького ремісництва.

Весняний ярмарок у Празі відбудеться від 16. до 23. березня, після введення митної унії між Німеччиною й Протекторатом це перша того роду імпреза в тому місті. Цим разом обмежиться місце для властивих цьому ярмаркові наукових переглядів і призначиться більше місця для товарового перегляду продукції Протекторату й Німеччини.

Весняний ярмарок у Кельні відбудеться від 30. березня до 1-го квітня включно, в традиційних уже торгових галях, що після вибуху війни їх використували в інших цілях. Цікаво, що це діється в самому розгарі війни й на західньому кордоні Німеччини.

Ярмарок у Бреславі з окремим ринком сільсько-господарських машин відбудеться від 21. до 25. травня. Він матиме завдання скріпити виміну сільсько-господарських товарів і машин з південно-східніми европейськими державами. Балканські держави будуть на цьому ярмарку заступлені, як звичайно, окремою виставою.

Німецький східній ярмарок у Кенігсберґу, що хоч відбудеться аж в літі від 17.—20. серпня, заповідається вже тепер незвичайно корисно. Круг його впливу поважно поширився та охоплює цілий балтійський простір. Ярмарок у Кенігсберґу має окреме значіння для торговельного обороту між Німеччиною й Совітським Союзом, що для нього він є й до деякої міри осередком зацікавлення.

—o—

Господарські справи

ГРУБЕШІВЩИНА НА ПЕРШОМУ МІСЦІ.

Якщо спитаєте, де у цілому Ген. Губернаторстві найкраща земля, то сьогодні почуєте в кожному уряді, що на Грубешівщині. Тому також на недавно відбутій конференції урядових чинників з представниками хліборобства і кооперації в Грубешові у справі весняних засівів крайсляндвірт Кепп підкреслив ось що: Грубешівський округ благословенний своєю найкращою і найвовстішою землею у цілому ГГ. Тимчасом з одного гектара збирає на 100% менше, ніж у Німеччині, де земля гірша. Грубешівщина мусить не тільки дорівняти у продукції, але навіть піти вище. У Грубешові запроектована будова окружної молочарні на денну переробку 30.000 літрів молока. Також іде поправа доріг. Меліораційні роботи поступили вже так далеко, що в минулому році зреґульовано більше, ніж за 20 років під Польщею. Також поступає доства погноїв, чищення посівного зерна. Словом, уряд звернув бачну увагу на Грубешівщину. Тепер черга за нашими рільниками, бо, як сказав на цій конференції окружний староста Грубешова Франке, всі хлібороби дістануть належну охорону і піддержку, але хто не загосподарить якслід свойого ґрунту, той негідний його посідати. Посідання землі, це вже не тільки приватна власність, це добро призначене для загалу.

На жаль, нема там ще українських хліборобських шкіл, дарма, що населення на них жде. Це дуже велика перешкода у поступі хліборобства Грубешівщини.

ТОРГОВЕЛЬНІ ВЗАЄМИНИ НІМЕЧЧИНИ З БОЛГАРІЄЮ.

Ще в 1931 р. Німеччина вивозила з Болгарії 30% цілого болгарського експорту, довозила 23%. Торговельні трансакції поправлялися з року на рік, так, що в 1939 р. Німеччина вивезила з Болгарії вже 75%, а довозила 68%. Решта припадала на інші краї. В експорті до Німеччини грав головну ролю

НОВІ ПЛЯНИ ІДЕНА І ВЕЙВИЛА

РИМ, 13. III. — Римська пресова агенція „Радіо Мондає" повідомляє, що англійці далі стягають війська на границі Сирії і Лібанону. Кажуть, що Іден намовив у Каїрі ґен. Велвила взяти частину англійського війська з Киренаїки і приділити його до експедиційного корпусу. Крім того Вейвил має пробувати зайняти Сирію, а Туреччина наче то має покинути своє неґативне відношення до цього проекту. Пляни Ідена обіймає цілу низку інших очайдушних задумів. У цьому плані передбачується також, що араби прийняли би без спротиву обєднання Сирії, Палестини і Трансйорданії в одну велику арабську державу під володінням ославленого еміра Абдулга. Каїро мали би заспокоїти відступленням смуги палестинської пустині, що мала би перейти до Єгипту.

—o—

Новинки

КАЛЕНДАР

БЕРЕЗЕНЬ

14. Пятниця — прмч. Евдокії.
15. Субота — свмч. Теодота.

—

— П. Т. КНИГАРНЯМ подаємо оцим до ласкавого відома, що книжок по знижених цінах з нагоди березня, місяця дешевої книжки, не можемо їм продавати по причині невеликого запасу цих книжок. Цих книжок ледви чи нам вистарчить на полагодження замовлень, що їх маємо від приватних осіб, які безпосередньо в нас замовляють. — „Українське Видавництво".

— ЗАСІДАННЯ НАУКОВОЇ РАДИ буде в неділю, дня 16. ц. м. в домівці Українського Видавництва при Райхсштрассе (вул. Кармелітській) ч. 34/І. — Початок точно в год. 17-ій (5-ій попол.). На денному порядку реферат І. Раковського: „Антропологічна характеристика Т. Шевченка". Участь за картами вступу.

— НА ФОНД ДОПОМОГИ УКРАЇНСЬКОМУ СТУДЕНТСТВУ зложили (в золотих): Гавриш Михайло 4, Охримович Зенон 10, Пасічний А. 10, Витвицький В. 10, Лукіянів Юліян 100, УНО-Ляйпціг 48, Маляйний Осип 40, інж. Бурачинський Я. 10.70, Рощаковський, Гостинін 4, Шак Яків 14, УНО-Сосновець 66.50, Мельник Василь 10, Снігурович М., Нірнберг 42, Лукіянів Ілля, Кутно 54, Нядзюк, Серадз 10, Дачкевич Осип 10, Микитюк Михайло 20, Колотило Василь 80, Чех Микола 40, Цвігун Теодор 4, інж. Беретчук Мих., Ліцманштадт 20, Горонович Петро 6, Галевич Петро 6, Пилипяк Іван, Плоцк 4, Москалюк Андрій 6, Сандурський А. 4, Сахнович Василь, Габштайн 70, Гарбіб Фріц, Альтенбурґ 13.06, Снігурович Гілярій, Лесляв 6, Бойчук Лев 10, Свіжевський Теодор 30, УНО-Вадовиці 6, Гавриш М. 4, Білинський Роман 14, Чолій Матіяс 10, Чиж Катерина 10, Габлінський, Бромберґ 4, Курчаба Степан 108.90, Рощаковський Франц 4, Весела Степанія 40, Головатий Павло 10, Тимінський Андрій 332.10. — Хто черговий?

— ІНЖИНІРИ Й ТЕХНІКИ-ЗЕМЛЕМІРИ та інжинірн й техніки, що мають практику в мірництві, прим. лісники, сухопутні та інщі, що хочуть працювати при комасаціях на наших етноґрафічних землях (винагорода 400—650 зол., залежна від студій і практики), внесуть негайно подання зі всіми прилогами в німецькій мові на адресу: Кракау, ан дас Ляндамт, Ганс Дірер-штрассе 2, або Люблин, ан дас Ляндамт, Літаверштрассе 7/ІІ. — Відписи прохань у власному інтересі треба прислати до Секції Інжинірів при УЦК, Краків, Зелена 26/7.

УКРАЇНКИ — ВДОВИ по б. урядовцях б. польської держави з теренів зайнятих Совітами подадуть н е г а й н о до УЦК в німецькій мові такі дані: 1) Імя й прізвище вдови, 2) Імя чоловіка й дата уродження, 3) Віроісповідання чоловіка й національність, 4) Число актів спенсіонування, 5) Дата уродження вдови, 6) Звання чоловіка, 7) Дата переходу на емеритуру, 8) Місце теперішнього перебування, 9) Висота побираної за часів б. польської держави вдовичої платні, 10) Завваги, 11) Посвідка місцевого УДК, або Делеґатури УДК. — В і д д і л П р а ц і і С у с п. О п і к и при УЦК. (Краків, Зелена 26/ ІІІ, м. 7).

— ЗАМІСТЬ ВІНЦЯ на могилу Моєї Найдорожчої Мамусі Павлини Турянської, яка померла 24. XII. 1940 р. і Мойого Дорогого Шваґра, лікаря д-ра Андрія Кокодинського, який помер 25. XI. 1940 р. в Коломиї, складаю на Допомоговий Фонд Україн. Студентства 30 зол. — Інж. Андрій Турянський з дружиною, Пісек, Протекторат Чехія й Моравія.

Короткі вістки

— МІЖ НІМЕЧЧИНОЮ І ФРАНЦІЄЮ відбулися господарські розмови. Німеччина має доставити Франції великий континґент сталі на відбудову зайнятих просторів. Достави сталі призначені на відбудову комунікаційних шляхів і мостів. Велика частина сталі призначена для виробництва авт, передусім вантажників. Завдяки тому французький автомобільний промисл зможе досягти 45% свойого передвоєнного виробництва.

— ЕЛЕКТРИФІКАЦІЯ залізничої лінії Париж—Ліон та інших залізничих ліній, що тепер проектують, причиниться до ощадности 40.000 тон вугілля річно.

— АНҐЛІЙСЬКІ ресторани почали подавати салату з кропиви, глогу й сніжинок...

— ЗАГАЛЬНИЙ дохід Фінляндії з вивозу до Німеччини досяг у 1940 р. 3-ох міліярдів фінляндських марок. У 1941 р. Фінляндія доставить Німеччині товарів на 3,7 міліярдів фін. марок.

— ВЕЛИКА СМЕРТНІСТЬ СЕРЕД ФРАНЦУЗЬКИХ ДІТЕЙ. Французький амбасадор у Злучених Державах, Анрі Ае заявив, що внаслідок анґлійської бльокади підчас зими подвоїлася смертність серед французьких дітей. Американський Червоний Хрест подарував французьким дітям 300 тон вівсяних платків, одначе Анґлія відмовилася перепустити навантажений корабель до Франції, хоч це неможливе, щоб німці могли забрати ці вівсяні платки для себе. Від часів середневіччя Франція пережила тепер найжахливішу зиму.

— ЕСПАНСЬКЕ міністерство закордонних справ висловило догану еспанському консулеві в Софії за те, що він мав дати візу на переїзд американському полк. Доновенові.

Йосука Йоґу Матсуока

Борець за новий лад у Східній Азії

БЕРЛІН, 13. ІІІ. — На запросини німецького уряду прибуде на днях до Берліна цісарсько-японський міністр закорд. справ Йосука Йоґу Матсуока, щоб особисто обговорити всі справи, звязані з пактом трьох. Опісля Матсуока поїде до Риму. Це вперше від 1905 р. виїздить закордон японський міністр закордонних справ.

Матсуока належить до цих японських політиків, що від багатьох літ працювали над політичною приязню й співпрацею з Німеччиною. Завдяки його співпраці підписано німецько-японський договір 5. XI. 1935 і пакт трьох великодержав 27. XI. 1940.

Уродився він у 1880 р. як нащадок старої самурайської родини. Після своїх студій виїхав на довшу подорож до Злучених Держав, де пізнав основно політичні умовини й американсько-японські взаємини. В 1904 р. скінчив він свої дипльоматичні студії та вступив до консулярної служби в Китаю, потім був секретарем японської амбасади в Злучених Державах, вкінці перед світовою війною працював в Петербурзі. В 1939 р. був він провідником японської делеґації в Союзі Народів. Коли Союз Народів виступив гостро проти япон. політики в Манджурії, Матсуока з своїми співробітниками покинув салю засідань на знак протесту. Опісля японський уряд одобрив цей крок Матсуоки й Японія виступила з Союзу Народів. Коли Матсуоці його противники закидали, що він довів до відокремлення Японії, він своєю невтомною працею доказав, що це правильний шлях. Матсуока належить до найбільш активних співпрацівників з Німеччиною. Після вступлення до уряду кн. Коное — Матсуока повів політику найтіснішої співпраці з молодими народами Европи, Німеччиною й Італією, що борються за новий справедливий лад в Европі та мають зрозуміння для японських життєвих інтересів у Східній Азії.

—o—

Виїзд Матсуоки до Европи

БЕРЛІН, 13. ІІІ. — Японський міністр закордонних справ Матсуока виїхав у середу вечором в год. 10.35 японського часу до Европи. Відїзд Матсуоки перемінився у величезну маніфестацію приязни на честь націй, що приєдналися до пакту трьох великодержав. Населення столиці прощало мін. Матсуоки окликами „Хай живе", що не вмовкали. Мін. Матсуоку прощали на залізничому двірці: мін. війни Тойо, шеф ґенерального штабу Юґіяма, мін. морських справ адмірал Ойкова, члени уряду, італійський амбасадор Інделлі, німецький відпоручник Больце, румунський відпоручник і багато німецьких та італійських старшин в одностроях. Поки Матсуока виїхав до Европи він поклонився великому мавзолеєві Мемояма. Матсуока відбуває свою подорож через Сибір.

ПОЧОТ МАТСУОКИ

ТОКІО, 13. ІІІ. — Мін. Матсуоку супроводять у його поїздці до Европи: директор европейського й азійського відділу міністерства закордонних справ Сакамото та по одному представникові міністерства военних і морських справ, 8-мих інших урядовців міністерства закордонних справ і надзвичайний кореспондент пресової аґенції Домеї.

Ґен. Антонеску до румунського народу

БУКАРЕШТ, 13. ІІІ. — Румунські часописи оповістили відозву ґен. Антонеску до народу з приводу закінчення плебісциту. Він закликає всіх румунів до спільної праці для добра краю та взиває напружити всі сили для одної мети, для батьківщини. Всі провінції Румунії дали приклад величавої і прикладної згоди, висловлюючи у плебісциті бажання єдности Румунії. Всі без різниці віку й звання, молоді й старі, село й місто, багаті й бідні, доказали, що вони передовсім румуни та що батьківщину ставлять понад усе. Румуни доказали, що румунський нарід не згине й не може згинути. Серця всіх румунів бються сьогодні для одної мети: для батьківщини. Остаточна перемога може бути рівнозначна тільки з повною перемогою народу.

Далі ґен. Антонеску підкреслюючи, що він гордий, як керманич долі такого обєднаного народу, заявляє:

„Маю тепер тільки одне бажання: щоб усі ті, які виломилися з румунської єдности, нечисленні, дуже нечисленні, що не довіряли мені, — могли найти в моїх майбутіх зусиллях підставу до зміни свого погляду. Домагаюся від вас, щоб ви все віддали батьківщині: вашу совість, силу волі, працю і жертвенність".

Відозва кінчиться словами:

„Румуни! Незабаром предложу вам мою програму, що на ній мусимо побудувати наше майбутнє. Вона спиратиметься на націонал-соціялістичному світогляді, що є „вірую" вас усіх, на піднесенні селянства, на пошані праці й національній карності, як хичить народові боєвиків, готових ввійти в новий, майбутній світ. До здійснення цієї програми покличу всі національні сили, цілий світ праці, всю мудрість дозрілого віку й цілий запал молоді. Повний віри й вдячности за ваше довіря домагаюся від вас будови національних фундаментів, бо я віддав себе цілого на вашу службу й короля та в цій службі залишуся аж до останнього віддиху. Вперед румуни! Нехай вас Бог провадить! Нехай живе Румунія, нехай живе наш король!"

99.9% РУМУНІВ ЗА ҐЕН. АНТОНЕСКУ

БУКАРЕШТ, 13. ІІІ. — Головна комісія для обчислювання вислідів плебісциту закінчила свої праці. В цілій Румунії, разом з голосами, що їх віддали закордоном в румунських посольствах, віддано 2,960.298 голосів „так", і 2.996 голосів „ні"; себто 99.9% було „так", 0.1% „ні". На головних площах у Букарешті вивісили на домах великі таблиці, на яких подано вислідн плебісциту.

—o—

МОСКВА ПРО ВІЗИТУ МАТСУОКИ

МОСКВА, 13. ІІІ. — Про візиту японського міністра закордонних справ Матсуоки довідалася прилюдна опінія в СССР вперше з вісток преси зі середи, яка подала комунікат аґенції Домеї в пятьох рядках. Вістку подано в неполітичній частині *московської преси* без сензаційних наголовків і без коментарів.

—o—

— СТОРПЕДУВАЛИ анґлійський торговельний корабель „Енґло Пекавієн", що внаслідок того пішов на дно. Частина залоги приїхала до Бостону.

— АНҐЛІЙЦІ обіцюють Сирію емірові Трансйорданії Абдулягові. Останніми часами вони повели пропаґанду проти французького панування в Сирії й Лібанові.

— 300 МИЛЬ на захід від Ірляндії запотили британський корабель „Мершлю", містоти 4.542 тон. 13-ох моряків згинуло, 23-ох врятувалося і щасливо прибуло до Ню-Йорку. Корабель їхав з Ліверпулю до південної Америки.

— У НІЦЦІ помер б. бельґійський міністр Иман, що колись поклав свій підпис під версайським договором.

— НА ВІСТКУ про підписання сіямсько-індокитайського договору уряд Злучених Держав рішив закрити всі банкові конта в Індо-китайському Банку в Злучених Державах.

— У ПЕРУ заборонили висвітлювати фільму п. з. „Диктатор" з Чапліном у головній ролі.

З українського життя

ХЛІБОРОБСЬКИЙ ВИШКІЛ МОЛОДІ В БОВИНІ.

Дня 2. II. ц. р. закінчився в Нім. Перемишлі курс хліборобського вишколу молоді, — передовички й передовики з цього курсу розїхалися по селах і негайно приступили до праці. — 12. II. ц. р. в селі Бовині відбулися з почину передовички й двох передовиків, що покінчили цей курс, перші збори Х. В. М., до якого вписалися 24 особи. Є два гуртки, — один гурток має 15 дівчат, під проводом передовички Анни Бохонко, другий гурток має 9 хлопців, з передовиком Степаном Мариняком. Провід Х. В. М. в Бовині творять: голова — Анна Бохонко, заступник голови — Петро Депко, секретар — Степан Мариняк. Перші збори Х. В. М. відбулися під проводом о. Івана Бугери, що тепер є опікуном Х. В. М. в Бовині. Про значіння Х. В. М. говорив о. І. Бугера, відтак передовик Степан Мариняк пояснив завдання й цілі Х. В. М. На зборах було присутніх 45 осіб. Збори Х. В. М. закінчено відсіпіванням національного гимну.

ЗБОРИ КРУЖКА „СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРЯ" ТА ХЛІБОРОБСЬКОГО ВИШКОЛУ МОЛОДІ В СКОПОВІ.

Дня 25. II. ц. р. відбулися річні загальні збори Кружка „Сільського Господаря" в Скопові при участи 48 осіб. Після докладу інж. Артюшенка про завдання сільсько-господарської роботи на селі, про нові способи господарювання й про реорґанізацію „Сільського Господаря" — здали звіт управа й контрольна комісія. Зі звіту виходить, що Кружок, оснований 4. серпня 1940 р., відбув чотири сходини з рефератами на господарські теми.

До проводу Кружка „С. Г." покликав представник філії „С. Г." в Ярославі, інж. Артюшенко, таких осіб: на голову — Осипа Цьолка (мужа довіря), на членів Мирона Ланьоша й Антона Бачу. Новопокликаний голова дав на затвердження зборам помічну раду в складі: Михайло Лісний, Тадей Король і Микола Король. До контрольної комісії входять: Петро Любинський (солтис), Дмитро Цьолко й Михайло Малиновський.

Зараз після зборів Кружка „С. Г." відбулися основуючі збори Хліборобського Вишколу Молоді при участи 37 членів Кружка, 22 членів Секції Х. В. М. та багатьох гостей. Збори відкрив голова Кружка „С. Г." Осип Цьолко та передав ведення основуючих зборів президії в складі: голови Мирона Ланьоша й двох секретарів: Теклі Лісної й Петра Любинського (сина). Після привіту й вказівок щодо праці Х. В. М., які виголосив інж. Артюшенко, виступили з докладами передовики, що скінчили курс передовиків Х. В. М.: Текля Лісна про обовязки передовика й змагунів, Мирон Ланьош — про ціль і завдання Х. В. М., та Петро Любинський — про потреби Х. В. М. Ці доклади зробили враження на присутніх, бо вони побачили, скільки такий курс передовиків Х. В. М., що відбувся в Нім. Перемишлі, міг дати знання його учасникам. До проводу Х. В. М. покликані: на голову Мирон Ланьош, на членів: Текля Лісна й Петро Любинський. Опікуном Секції Х. В. М. став голова Кружка „С. Г." Осип Цьолко. Постановлено зорганізувати в Секції Х. В. М. два гуртки: гурток дівчат (12 членів) з передовичкою Теклею Лісною і гурток хлопців (14 членів) з передовиком Петром Любинським на чолі. Щодо пляну праці, то прийнято рішення розпочати працю на грядках (величиною 100 кв. м.) та негайно зібрати замовлення на насіння й штучні погної. Збори закінчено відсіпіванням нац. гимну.

Листування Адміністрації

Хто надав у Бавтш (Остсудетенлянд) дня 11. II. 1941 р. три рази по 1,75 РМ чеками Українського Видавництва Берлін ч. 68085, а не подав своєї адреси, хай зараз нас повідомить.

Вп. Кучерічка — Вальдов: І. В. і М. Др. заплачені до 1. липня 1941.

Вп. Пасічний М. — Гефіґкофен: 5 РМ на фонд доп. укр. студ. одержали. Ціла листа буде оголошена пізніше. Передплата вирівняна до 15. V. 1941.

Гурток УНО — Гавсменінґ: На Кр. В. щоденник до тепер одержали 39.— зол. По кінець лютого треба ще надіслати 8.50 зол.

Вп. Микитка М. — Вольденберг: Кр. В. заплачені по кінець лютого 1941.

Хто надав 3.— РМ 8. II. Сауербрун, Кр. Требніц, просимо подати докладну адресу, імя й прізвище.

Хто в Бресляв надав 3. II. 3.— РМ, просимо подати імя й прізвище.

УНО — Лінебурґ: Дорога та Іл. Вісті заплачені до кінця 1941 р.

Хто надав 3.— РМ дня 15. II. в Бурґштадт — просимо подати докладну адресу, імя й прізвище.

Хто надав 7.— РМ дня 11. II. в Оерґавзен — просимо подати докладну адресу, імя й прізвище.

Вп. Криса Гр. — Позен: 18.— зол. одержали. Кр. В. висилаємо щоденно без перерви. Просимо урґувати у Вас на пошті.

Вп. Зень Осип — Берлін: 3.— РМ з 10. XI. м. р. у виказі УНО нема. Просимо звернутися до них за вияснення і нас про вислід справи повідомити.

Вп. інж. Дрогомирецький М. — Познань: Іл. В. заплачені до 28. II. 1941.

Вп. Лясковенко В. — Зальцґіттер: Кр. В.-щоденник заплачені до кінця травня, Іл. В. до кінця 1941 р.

Вп. Клич М. — Бомліц: 20.— зол. одержали. Передплата вирівняна по 5. I. 1941.

Всч. о. М. Олешко — Довжиця: За „Дорогу" належиться нам до кінця 1941 р. 1.20 зол.

Вп. Дашко Степан — Байфельд: Іл. В. маєте заплачені до 31. III. 1941.

Вп. Маркевич Ґ. — Шпремберґ: До тепер ми Кр. В. одержали 12.— зол., 3.— РМ у виказі УНО нема. Просимо звернутися до них за вияснення і нас опісля про вислід повідомити.

Вп. Ривак Степан — Франкенберґ: Передплата Кр. В. є вирівнана по кінець лютого 1941 р.

Вп. проф. Котюк — Будвайс: За Іл. В. винні Ви до 31. III. 1941 8,— зол.

Вп. Ніжанковська М. — Баден-Баден: На Кр. В. до тепер ми одержали 14.— зол. По кінець березня треба надіслати 16.— зол.

Вп. Симанишин Юрій — Ґота: Подайте для Іл. Вістей докладну адресу.

Вп. Левицький Б. — Ротенбурґ: Квоту 7.— зол. переляли ми на Кр. В.

Вп. Зубрицький С. — Бресляв: На Кр. В. ми одержали 35.— зол. Передплата вирівняна по день 25. IV. 1941 р.

Вп. Мончин К. — Руперсдорф: Передплата К. В. є вирівняна по 23. III. 1941 р.

Вп. Кулик Ю. — Бресляв: До тепер одержали на передплату К. В. 6.— зол. (3.— РМ з 26. II. ще не одержали).

Вп. Курчаба Степан — Ґолимін: Передплата К. В. вирівняна до 15. III. 1941. До тепер ми одержали на Кр. В. 24.— зол.

Вп. Ґембарський: Кр. В. висилаємо правильно щодня без перерви. Просимо реклямувати у Вас на пошті. Гроші всі одержали.

——o——

ОГОЛОШЕННЯ

ЦІНА ОГОЛОШЕНЬ: Ціла сторінка 600 зол., пів сторінки 320 зол., 1/4 сторінки 180 зол., 1/8 сторінки 150 зол., 1/16 сторінки 80 зол.
МЕНШІ ОГОЛОШЕННЯ: 1 міліметер ширини 1 шпальти (або його місце) 1 зол. — В тексті 100% дорожче, на першій сторінці 200% дорожче.
ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ: 30 сотиків за слово, найменше 3 зол. Для шукаючих праці 15 сот. за слово. Матримоніяльні по 50 сот. за слово.
КНИЖКИ: Всі книжки нашого видавництва продають книгарні й адміністрація видавництва. Хто хоче замовити книжки просто на свою адресу — повинен наперед прислати належитість і на пересилку, а тоді вишлемо бажані книжки.

ПЕРЕДПЛАТА „Кр. В.": Передплату треба висилати згори. Передплата однакова в краю й закордоном. Часопису на кредит не можемо висилати. При зміні адреси треба все подавати попередню адресу.

ВИСИЛКА ГРОШЕЙ: Гроші на передплату чи книжки з Генерального Ґубернаторства треба посилати переказами або чеками нашого видавництва Sch A Warschau Nr. 2.143. З Німеччини чеками нашого видавництва на Postscheckkonto Berlin № 68085.
З Протекторату: чеками „Українського Видавництва" Postsparkasse Prag 78.513. Курс 1 нім марки 2 злоті; 1 чеської корони 20 гр.
При висилці грошей все треба подати на що призначені гроші. Звертаємо увагу: подавати читку і докладну адресу.

За Редакцію відповідає начальний редактор М. Хомяк у Кракові. Видає „Українське Видавництво", Краків, вул. Райхсштрассе 34, II. Тел. 230-39.
З друкарні „Нова Друкарня Денникова" під наказною управою, Краків, вул. Ожешкової 7, тел. 102-79.
Verantwortlich für den Gesamtinhalt und Anzeigenteil: Hauptschriftleiter M. Chomiak, Krakau. Verlag: „Ukrainischer Verlag" G. m. b. H. Krakau, Reichsstrasse 34, Fernspr. 230-39. — Druck: „Neue Zeitungsdruckerei", Kommissarische Verwaltung, Krakau, Orzeszkowagasse 7, Fernsprecher 102-79.